

DAĞILMIŞ DAĞ

Kudret Ayşe Yılmaz

YAYIN NU: 1395

EDBÎ ESERLER: 729

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN: 978-605-155-796-0

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul

Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Ayşegül Büşra Çalık

Kapak Tasarımı: Ceyhun Yılmaz

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Karakış Basım

Baskı: ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Göztepe mah. Kazım Karabekir cad. No: 32

Mahmutbey-Bağcılar/İSTANBUL

Tel: (0212) 446 38 88 Pbx • Faks: (0212) 446 38 90

Sertifika Numarası: 44011

İstanbul - 2019

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dr. Kudret Ayşe Yılmaz; bir edebiyat dergisi kurup genel yayın yönetmenliğini yürüttü. Ödüllü yazarın hayata geçmiş senaryo ve tiyatroları bulunmaktadır. Dokuz yaşından beri devam ettiği yazarlık seyrüseferinde ilk romanı *Orobanhiyye* 2012 Nisan'ında, ikinci romanı *Ruh* 2013 Haziran'ında, üçüncü romanı *Gülhatmi* 2015 Nisan'ında ve **2015 Kültür Bakanlığı Edebiyat Eserlerini Destekleme Projesi**'ni kazanan romanı *Mühür Kuyusu* 2016 Mayıs'ında Ötüken Neşriyat tarafından yayımlanmıştır. Yazarın; anasır-ı erbaa masalları diye bilinen *Çöl Masalı*, *Göl Masalı*, *Gök Masalı* ve *Köz Masalı* adındaki yetişkinlere ve çocuklara yönelik masal kitapları 2017'de DİB Yayınları'ndan çıkmıştır.

İÇİNDEKİLER

BİR ANI, BİR AN	11
TAŞA DÖNMÜŞ GEBE GELİN	17
YELKOVAN DİKENİ	22
İÇİNDE İÇİN İÇİN	28
DAĞILMIŞ DAĞ (kanatlı öykü)	33
SÜLÜK BENİM NE'YİMDİR.....	42
LÜTFEN Z(S)ORU SOR	49
KÜRTAJ EMZİĞİ	54
ÖLÜM TEK UĞRAR; CANLI	61
(İsa'dan sonra 21. yy. /Bilinmeyen kelime açıklamalı)	
BİR AŞKIN DÜŞÜŞÜ	66
DİKEN GÜLDEN KADİM	70
SÜMBÜLDEN DARAĞACI	78
KARATAHTADA HIÇ İLE PIÇ	82
AŞKA YAZILAN SON EFSANE.....	89

Benim hikâyem bir savaşıla başladı.

Dokuz yaşında, gözleri çok okumaktan bozulmuş, incecik bir çocuktum. Bosna’da insanlar ölüyordu ve ben işte o zamanlar yazmaya karar verdim. Sandım ki büyükler çok az yazıyorlar, sandım ki kimsenin umurunda değil ölen çocuklar.

Önceden çok okurdum, savaşın ardından çok yazmaya başladım. Yazdıkça kendimle savaşım galeyana geldi. Üç romanımı, yüzü aşkın şiirimi, onlarca hikâyemi cayır cayır yaktım. Yaktıkça, yazarlık/şairlik hayalim kül olur dedim. Olmadı. 2011’in serin bir gecesinde *Orobanhiyye* adlı romanımı tamamladığımda son iki kelimesine baktım: “... *başvurunuzu yapınız.*”

“Tamam” derken gülüyordum. Roman kahramanım, hayalindeki işe başvurusunu yapacaktı; ben de lisans yıllarımdan beri çok sevdiğim Ötüken’e, en az elli kez baştan sona okuyup ezberime aldığım *Orobanhiyye*’yi elektronik posta ile yolladım.

Yayınlanmazdı belki; ama bu romanı yakmakta güçsüzdüm. Sanki canı vardı da hayatta kalmak istiyordu.

Kaç gün geçti, günlerim nasıl geçti...

Bugün hâlâ telefonumda “roman müjdesi” olarak kayıtlı -0212 244 1513- numara beni aramakta. Ötüken’in editörü “Kudret Hanım sizi tebrik ederim. *Orobanhiyye*’yi Nurhan Bey bizzat okudu ve yayına kabul etti.” dedi. Daha başka şeyler de diyordu, ama “Nurhan Bey” sadece ismi ile diğer her şeyin seslenişini kesmişti.

Orobanhiyye, yayınlanınca Nurhan Bey’le tanışmaya gittim. Onu hep tanıyordum ben, hiç görmeden bir insan bir insanı nasıl tanır? Kaç bardak çay içtim Ötüken’de? Bir... İki... Üç... Tek bildiğim *Orobanhiyye*’yi yanmaktan kurtaran Nurhan Bey’in karşısındaydım işte. Bir şeyi her şeyden net söyleyebildim:

“Benim bir de hikâye kitabım var.”

“Görmek isterim.” dedi.

Dağılmış Dağ, 2012’de Nurhan Bey’in gördüğü, yayınlansın onayı verdiği hikâye kitabımdır. Aradan bunca zaman geçmiş, ben beşinci romanıma yoğunluk vermişim ki Nurhan Bey hikâye kitabımı sordu.

Unutmamıştı.

Unutmuştum.

Hikâyesi savaşla başlayan bir yazarın kendisiyle ve dünyayla barışı olan bu kitap, değerli kâşifim Nurhan Alpay Beyefendi’ye en derin minnet duygularıyla ithafımdır.

BİR ANI, BİR AN*

BİR el silah sesi... Ayyuka çıkan gerçeğin çirkin yüzü, kıtlıkta bolluk bulmuşçasına kulaktan kulağa dağılmakta... Sararan benizlerde ölgün bir şaşkınlık... Müna-kaşa meskenini yitirdi. Ve oldubittiye uğrayan tek samimi netice özgürlüğümü alıp götüren mermi, vesilelele nok-talanan ömür... Yük, yük üstüne yürekte... Gırtlak bo-ğumumda mirasçısı olduğum budaklı bir kabadayı tırna-ğı... İşte işlemeye yeminli ömür törpüsü. Niyetler yarım, gençlik yavan, yarınlar parça pinçik... Bir keçi yolu var gözlerimden aşağı. Ne şimdi saçma intikamlar ne ümitsiz çırpınışlar...

Sağduyu pılını pırtısını toplayıp dönmüş olmalı, sızlı-yor içim. Solumak kolay değilmiş meğer. Ne büyük nimet-miş yıldızlara öylesine bakmak. Bu son saatlerin ziyafeti, ciğerimi istediğim yerden havayla doldurduğum. Gez, göz, arpacık dağarcığı bunca acıya neden... Geçemedi ya tetik-lediğim kurşun yüreğime onunkinden önce ya da sözüm yüreğime.

Kanlara bulandı bedeni ki ölüm hırıltıları tek şeyi bil-diriyor: Ne az teneşirle yaşamın arası. Sonra Azrail'in ifa-desiz yüzüne bakar gibi yarı açık gözler... Tırnakları geçti avucuna, can vermek bu denli zor mu? Pelteleşmiş vücudu ayaklarımın ucunda. Paylaşılamayan ne varsa şimdi paçav-ra nispetinde. Oyuksa iki ciğerinin arasında...

- Hazır mısınız?

---

* Ödüllü/2004.

- ...

Bir özleyişi teneffüs ediyorum. Hangi telvede şimdi geleceğim, geçmişim hangi tekerlemenin kafiyesinde, bugünüm ise nerelere demir attı?

- Hazır mısın?

- Evet!

- Hadi öyleyse, gidiyoruz.

Ellerimde kelepçeler var, ortalıkta ağır bir koku. İleri- de annemin çığlıkları, babamın yere eğilen bakışları... Ya ben? Şimdi zırhlı araçtayız. Yaklaşık üç saate sığacak son özgürlük, kelepçeli özgürlük...

Nerelerden geldiğini bilmediğim bir anı, darağacına aldı tüm gördüklerimi. Küçüklüğümdü karşımdaki. Hep yağmurun misafiri bildiğim iri, açık kahve, alacaya boğulmuş, bolca tüylü bir köpek mahallemize peyda olmuştu. Yağmur dinince balkonun altında görmüştüm onu, o da benim gibi sabırsızca beklemiş olmalıydı yağmurun ısrarının kırılışını. Hemen çıktı sığındığı köşecikten. Rotası bendim, adımlarım korku kanıtı geriye... Ya zarar verirse bana! O birkaç kulaç arayı anında tüketerek dolanıveriyor bacaklarıma. Hem ıslatıyor beni hem pantolonuma tüyleri yapıyor. Diz çöküp okşuyorum başını. İki kişilik dünyamızı fark eden annem, onu uzaklaştırmaya çalışırken o belli belirsiz inliyor. Yapışıyorum annemin beline zayıf kollarımla, vaatlerin bini bir para. Annem cayacağa benzemese de kıvama geliyor ana yüreği.

- Kalsın tamam ağlama, diyor.

“Yaşasın, artık bir oyun arkadaşım var!” diye diye sıçrarken ismini Fıstık koyuyorum. Kıskanıyor diğer çocuklar beni. O koskoca hayvanın itaati annemi bile şaşırtıyor. Lakin küçük gözlü, genişçe alınlı, çocukların deyimiyle Cadı Yenge sevmiyor hiç Fıstık'ı.

Yine bir okul çıkışı hızlı adımlarla yolu çiğnerken köşeyi dönüşüm cemreden sonra düşen kırağı gibi donduruve-

riyor bakışlarımı. Bir adam elindeki tüfeği -hem de hayatımda gördüğüm en büyük tüfeği- doğrultuyor Fıstık'a. O ise yavaşça yaklaşıyor adama. Sevgi dilenciliği edercesine bir çapulcudan, dolanıyor bacaklarına. Üstelik tüyleri de yapışmıyor adamın pantolonuna. O an bir fişek terk ediyor namluyu ve onlarca saçma... Benim koşmam kesiliyor. Fıstık duraksıyor. Başını kaldırıp bakıyor geldiğim istikamete. Koşuyorum daha hızlı. Hem koşuyor hem ağlıyor hem de haykırıyorum. Onu hiçbir kurtarmıyor. Camda Cadı Yenge, zafer kazanmış bir eda yüzünde, hafif tebessüm istila etmiş dudaklarını.

Ağlıyorum, Fıstık da ağlıyor. Kanı, yumuşacık tüylerinden çakıl taşları arasına sızıyor. Annem beni çetin bir uğraşla içeri sokmaya çalışırken fark ediyorum Fıstık'ın öldüğünü. Az sonra atıveriyorlar onu çöp kamyonuna da anlıyorum ilk ve son dostumu kaybettiğimi. Bilmem kaç sinek hayatı kadar onunla geçirdiğim vakit veya duruyor mu sapan izlerim Cadı Yenge'nin camında, en azından çocuk kalbimde hortlayan reçetesiz ve kasavetli yalnızlığın peşimi asla bırakmadığı biliniyor mu?

Silkinip bu gaflet anımı tepıştirdim beynimin asla ulaşamayacağım bir köşesine. Utandım. Az evvel vicdan azabıyla gönlünü deşmek isteyen bir kimse farklı bir amaca nasıl akıtır yıllardır kaynağında beklemekten küflenmiş gözyaşlarını? Hâlimin çıkmaz vesvesesi boğdu jandarmaları, dürtüklediler sürgündeki hesaplaşmamı bakışlarıyla. Hareket hâlindeki araç uykuya davette... Neredeyse yarılarmışızdır yolu. Sonra yine imar ettiğim kanlı sahne karşımda. Ölüyor, tekrar tekrar... Her seferinde daha çok bağırıp çırpınarak, nefesi kesilene dek...

- Ölme yalvarırım, diyorum.

Tutuyorum. Yarı soğumuş bedeni cansızlaşan kollarımda. Sarsıyorum. Daha bir katı, daha bir mustarip... Şimdi hangimiz zavallı? Minik bir sarsıntı, bu kez sarsılan benim.

Rüya hepsi, tekrar açıyorum gözlerimi. Jandarmalar uyumak üzere... Benim doğrulduğumu fark edince doğruluyor ikisi de. Kalburüstü gerçekler isabetli tokatlar indiriyor 'erkeksin, sen yaparsın' dene dene kabartılmış enseme ve yaşadığımı vurgularcasına tutturmuş bir nakarat. Vicdan muhakemesi ne de çetinmiş ve ceza tarafımdan tarafıma her hücrem başına her gün yeni baştan kesilecek.

Yanımda götürmeye niyetlendiğim iyilik denklemime, tarifsiz duygular dört bir yandan aç çakallara dönüşüp üşüyor. Kopsun istiyorum kıyamet tam tepeme, kurulsun sırat enseme verilsin gerçek cezalar yahut geri döneyim üç ay önceye. Gözyaşlarımı silmek zor oluyor kelepçeli ellerimle sırf bu yüzden onları çıkarsınlar istiyorum. Sonra hâkimin sorusu çınıyor kafamdaki boşlukta:

- Pişman mısınız?

Yeterli değil buna hiçbir cevap. Abartılmış bir mesele- nin cinayetle noktalandığı her yerde tüm sorular piç, bütün cevaplar kahpe. Yapabildiğim susmak. Savcı iyice ateş- liyor fitili:

- Pişman değil. O bir canı, bir katil!

Ne kadar zavallı kalıyor bu sıfatlar yanı başımda. Acıyo- rum ben de acınası hâlime bakmadan şu anki hâlime. Son kez "Yaz kızım." diyor hâkim ve suçumun mayası olamayac- ak cezasını söylüyor. Herkes dehşetli bir uğurlamaya koş- turuyor nefesini. Gözleri büyüyor insanların, bütün sesler duvarlara çarpıp çaresiz peltekleşerek dönüyor. Bir ses ise ışık hızını geçmek niyetiyle dörtnala dağılıyor etrafa:

- Asın onuuuu!

Annesi olmalı, dönüp bakamıyorum. Hâkimle göz göze geliyoruz:

- Asın beni, diyorum.

Hâkim eliyle beni yaşama mecbur kılıyor, götürülmemi işaret ediyor. Dışarı çıkartılırken o ses hâlâ ısrarlı:

- Asınnn! Ya onu ya beni asınnnnn...

Arkamda bırakarak kendime ait her şeyi işte gidiyorum. Kaldırımın köşesinde kavga etmekte olan bir çiftin sesi her cümlede alçalıyor. Ha barıştılar ha barışacaklar... Nasıl bir şeydi acaba affetmek, affedilmek?

Duruyor araç “Geldik!” diyorlar.

Beni tutarak kollarımdan yavaş yavaş ilerletiyorlar hayattaki tek gerçeğime doğru. Etraf öyle kurak ki yemin etmiş gibi tabiat tek ot bitmemiş yerde, başını alıp tek damla düşmemiş. Sapsarı toprak çatlamış yer yer. Samanı andıran bitki örtüsü hazır yanmaya. Bedenler toprağa ait, benimki tam böylesi toprağa. Bu sarılığın ortasından sivrilen ve dibinden tepesine dek kapkara olan çivili büyük bir kabuk var karşımda. Dört yanı çevrilmiş tellerle. Tek başına bir hapishane... Sanki ibreti âlem diye kondurulmuş gökten yere.

Sağımıza doğru bir kulübe...

İçinde bir asker...

Askerin elinde bir silah...

Silahın tetiğinde parmağı...

O silah benim elimde olmalı şimdi, namlusu şakağımda, kurşunsa derinlere saplanmalı. Asla asla tetikler oynamamalı. “Yaşamak en kutsal haktır.” derdi öğretmenim. Keşke bu hakkın, Hakk’tan geldiğini sindirebilseymişim iyi çiğnenmiş helal bir lokma gibi.

İki adım sonra mutlak gerçek... Ensemde nefes... Bir hayal bir gerçek, bir gerçek bir hayal; dönüşü yok, çıkışı yok bu karmaşanın ve yine ölüm-kan kokuyor etraf. Taze kan, ılgıt ılgıt boşalıyor damarlardan açılan yaraya doğru. Ötede birkaç jandarma daha bekliyor. Sayamıyorum. Nihayet teslim ediyor yol boyunca hain varlığıma göz kulak olan jandarmalar beni. Sıkı sıkı tutuyorlar kollarımdan. Öyle sert ki avuçları biraz daha sıksalar fışkırarak dışarı çıkacak sanki kötülük, beynimin kara deliklerinden. Kulağıma eğildi birisi “Allah kurtarsın!” dedi.

Diyemez. Döndüm ona bütün utanmama, sıkılmama rağmen teskine yer kalmayan dudaklarımdan döküldü duam:

- Kurtarmasın!

Baş önüne eğildi, sustu. Susması gerekliydi. Burasıydı şimdiden sonra yurdum, yuvam, mezarım. Gözlerim net göremese de kapalı cezaevi burası... Eciş bücüş hayallerim son kez dolaşıyor paçalarım. Keşkeler dilimden salyalar gibi akmakta. Yokum artık. Sıyrılıp gidiyorum, kim hissediyor? Bozyel esse şimdi, katıp beni önüne eritse bütün yanlışlarımı kar misali. Bir böcü var düşüncemde, ktır ktır bitiriyor yaşanmışlığa dair belirtileri. Dönüp geriye son kez bakmaktan korkuyorum, dev bir ayna varsa geride diye. Görmek zorunda kalırsam kaçamadığım benliğimi...

Titriyor dizlerim, korkunun hiç tadılmamış dilimin ucunda. Birkaç söz işitiyorum kendime dair jandarmalardan:

- Kaç yıl yemiş?

- Müebbet.

- Suçu neymiş?

- Cinayet.

- Kimi öldürmüş?

- Ne bileyim, bunun gibi onlarcası geliyor her gün. Herkesin suçunu ezberleyebilsek ooooooooooooooooooo...

- Senin tezkereye ne kaldı?

- Yüz elli gün.

- Çokmuş be...

Ve o an deveran eden hayaller arasından bir kanaat beliriyor. Az her zaman çoğun karşılığı değil. Silineceğim bütün hafızalardan. Umurumda mı şimdi akrep yelkovan? Kaç yıl sonra başlar gerçek cezam? Ağlıyorum haykıra haykıra kanasıya ağlıyorum.